ప్లెటోనిక్ ప్రేమ

– డా.రాయపెద్ది వివేకానంద్

(గత సంచిక తరువాయి)

అతను చాలా దయనీయంగా వున్నాడు చూడ్డానికి. ఎంతో దర్పంగా, ఉత్సాహంగా, కళగా వుండే అతడు చాలా నీరసించి కనిపిస్తున్నాడు.

ఆతడు షేవింగ్ కూడా చేసుకోకుండా గడ్డం అలాగే వదిలేశాడు. అతని మొహంలో ఎప్పుడూ కనిపించే తేజస్సు మృగ్యం అయింది.

ఎప్పుడు చూసినా మడత నలగని దుస్తులలో, బట్టల కంపెనీ మోడల్ లాగా   కనిపించే అతడు నిర్వేదంగా ఉన్నాడు. అంత ఫంక్షన్‌కి ఇస్త్రీ కూడా చేయబడని సాధారణమైన తెల్లరంగు కాటన్ షర్ట్, నీలిరంగు జీన్స్ వేసుకుని వచ్చాడు.

రెండు నెలలు గా అతడు ఊర్లో లేడు.

హైదరాబాద్ నుంచి వచ్చిన తర్వాత డాక్టర్ జానకి రాం గారి సలహా మేరకు అతన్ని వాళ్ళ అక్కయ్యా వాళ్ళ ఊరికి పంపారు. వెళుతూ వెళుతూ తనతో బుక్స్ కూడా తీసుకు వెళ్ళాడు.

ఇంకో మూడు నెలల్లో ఫైనల్ ఇయర్ పరీక్షలు.

కొత్త వాతావారణం, కొత్త మనుషులు ఉంటారు కాబట్టి, అక్కడికెళ్ళి అన్నీ మరచి పోయి, కుదురుగా చదువుకుని హాయిగా తిరిగి వస్తాడని వాళ్ళ అమ్మానాన్నలు అంచనా వేశారు.

అక్కడికి వెళ్ళినా అతని పరిస్థితిలో ఏమాత్రం మార్పు లేదు.

అక్కడ గడిపిన కొన్ని రోజులు ధ్యానం నేర్చుకునే ప్రయత్నం చేశాడు. ఎవరో బాబా వున్నారంటే దర్శనానికి వెళ్ళాడు. తన ఆలోచనలని ఎంత దూరం చేసుకోవాలని ప్రయత్నం చేసే వాడొ అంతకు రెట్టింపు వేగం తొ అవి అతన్ని చుట్టుముట్టేవి.

గంటల తరబడి శూన్యంలోకి చూస్తుండి పోయే వాడు. ఏ పని చేయటానికి ఆసక్తి చూపే వాడు కాదు.

ఎవరిని చూసినా తనే గుర్తు వచ్చేది. ఏ పాట విన్నా అందులోని భావం తనకే అన్వయించి వ్రాసారా అది అన్నట్టు తోచేది.

ఎదుటా నీవే ఎదలోనా నీవే
ఎటు చూస్తే అటు నీవే
మరుగైనా కావే
మరుపే తెలియని నా హృదయం
తెలిసీ వలచుట తొలి నేరం
అందుకే ఈ గాయం
గాయాన్నైనా మాననీవు
హృదయాన్నైనా వీడిపోవు
కాలం నాకు సాయం రాదు
మరణం నన్ను చేరనీదు
పిచ్చి వాడ్ని కానీదు
కలలకు భయపడి పోయాను
నిదురకు దూరం అయ్యాను
వేదన పడ్డాను★
(★ అభినందన చిత్రంలో ఆచార్య ఆత్రేయ వారి రచన)

మనసు కవి ఆత్రేయ వ్రాసిన పాట అక్షర సత్యం కదా అని ఎన్ని సార్లనుకున్నాడొ.

అక్కడుండగా ఒక రోజు ఒక టెలిగ్రాం వచ్చింది. "మదర్ సీరియస్ స్టార్ట్ ఇమ్మీడియెట్లీ" అని. ఆ రోజుల్లో మొబైల్ ఫోన్లు, ఎస్సెమ్మెస్‌లు, ఇంటర్‌నెట్ సౌకర్యం వుండేది కాదు.

ఏదయినా ముఖ్యమైన సమాచారం వేగంగా పంపాలి అంటే టెలిగ్రామే గతి. ప్రతి ఇంటికి ల్యాండ్ లైన్ ఫోన్ కూడా వుండేది కాదు.

వాళ్ళ అమ్మగారికి సడన్ గా గుండె పోటు రావటంతొ హైదరాబాదు లోని నిజాం ఆసుపత్రికి తరలించారు అట. అక్కాబావలతో బాటు హడావుడిగా హైదరాబాద్ చేరుకున్నారు.

అక్కడ ఎవ్వరు అతన్ని సూటి పోటి మాటలు అనలేదు కానీ అందరి చూపుల్నీ అతడు చదవగలిగాడు. తల్లి ఆరోగ్యం విషమించటానికి అతనే కారణం అన్న భావన అందరి చూపుల్లో కనిపిస్తోంది.

వాస్తవానికి రెండు నెలల తర్వాత పరీక్షలు వ్రాయటానికి వచ్చినప్పుడు వాళ్ళ అమ్మగారితో సూటిగా చెప్పేయ్యాలి అని అనుకున్నాడు, 'అమ్మా తనను నేను మరచిపోలేకుండా వున్నాను. ఆస్థి, అంతస్తు ఇవన్నీ మనం సృష్టించుకున్నవి. ఆ అమ్మాయి నూటికి నూరు పాళ్ళు మంచిది. నాకు తనతో జీవితం కావాలి. వాళ్ళ అమ్మానాన్నలకు సంబంధించిన చింత నేను చేయదలచుకోలేదు. మీకు ఇష్టమయినా, కాకున్నా నేను తెగించి నా నిర్ణయనికి కట్టుబడి వుండాలని అనుకుంటున్నాను. తనను కోల్పోతే నేను జీవితమే కోల్పోయినట్టు. ఈ భావన నాకు ఈ మధ్య పదే పదే కలుగుతోంది. తలితండ్రులుగా నాకు మీపై సంపూర్ణ గౌరవం వుంది. కానీ నా ఈ నిర్ణయాన్ని మీరు కాదనవద్దు' ఇలా చెప్పేయ్యాలి అమ్మా నాన్నలతో అని అతడు ఒక నిర్ణయం తీసుకుని నిశ్చింతగా పడుకున్నాడు.

కానీ మరుసటి రోజే ఈ టెలిగ్రాం.

ముఖ్యమంత్రిగా ఉన్న ఆ రోజుల్లో ఎన్టీ రామారావు గారికి గుండె నొప్పి వచ్చి అమెరికా కి వెళ్ళాల్సి వచ్చింది. ఆ రోజుల్లోనే ఆయనకి అమెరికాలోని మన తెలుగువారైన డాక్టర్ కాకర్ల సుబ్బారావు గారి గురించి తెలిసింది. వారిని ఆంధ్రప్రదేశ్ కి ఆహ్వానించి నిజాం ఆసుపత్రి బాధ్యతలు అప్పజెప్పి, తెలుగు వారికి అంతర్జాతీయ స్థాయి వైద్యం అందించాలని ఆయన నిర్ణయం తీసుకోవటం ఆ రోజుల్లోనే జరిగిపోయాయి. ఆ తర్వాత నిజాం ఆసుపత్రి సూపర్ స్పెషాలిటి ఆసుపత్రిగా మారటం, ఎందరివో ప్రాణాలు కాపాడటం జరిగినది ఆ రోజుల్లోనే.

ఆసుపత్రి లో అయినవాళ్ళందరూ చెప్పింది ఒక్కటే.

'పిడిరాయిలాంటి మనిషి మీ అమ్మగారు. ఏ అనారోగ్యం ఎరుగరు. అలాంటిది నీ గురించి ఆలోచించి ఆలోచించి గుండెపోటు తెచ్చుకున్నది. దేవుని దయ వలన సకాలంలో బైపాస్

ఆపరేషన్ అయ్యింది కాబట్టి బ్రతికి పోయింది. ఆమెను నీవు ఎంతమాత్రం కష్టపెట్టద్దు. ఆమె చెప్పినట్టు మసలుకో"

ఈ పరిస్థితులలో తన మనసులోని మాటను తల్లికి చెప్పటం ఎంతమాత్రం భావ్యం కాదని అతనికి అర్థం అయింది. నాన్నగారితో, అన్నయ్య వదినెలతో ఎవరికి చెప్పినా కూడ చివరికి తన నిర్ణయం వల్ల తల్లి గుండె పై పెనుభారం పడి ఆమె ప్రాణాలకే పెను ముప్పు ఏర్పడే ప్రమాదం వుందని అతడు ఇక మౌనం దాల్చాడు.

అక్కయ్య వాళ్ళ ఊరికి వెళ్ళటం, అటు నుంచి హైదరాబాద్ కి వెళ్ళటం ఇలా ఏతావాత ఓ రెండు నెలలు ఆ ఊరికి దూరంగా ఉండిపోయాడు.

ఇక వర్తమానం లోకి వస్తే, "భోజనాలకు వెళదాం పద చినబాబూ" వదినెమ్మ మాటలతో ఈ లోకంలోకి వచ్చాడు. పెళ్ళి పందిట్లో జనం పల్చగా వున్నారు. వేదిక మీద మహరాజ కుర్చీలలో నూతన వధూవరులు కూర్చుని ఏదో మాట్లాడుకుంటున్నారు.

భోజనాలు ముగించుకున్న అతిధులు కొందరు తాంబూలాలు సేవిస్తూ ఫాన్ల క్రింద కుర్చున్నారు. చాలామంది ఇళ్ళకు వెళ్ళి పోయారు.

"సరే వదినె. నేను కూడ ఒక నిమిషంలో వచ్చేస్తున్నా" అని చెప్పాడు.

అన్నయ్య వదినెమ్మలు మేడ పైని డైనింగ్ హాల్ వంక దారితీశారు.

అతడు కూడా వారితో వెళ్ళుంటే ఎలా వుండి వుండేదో పరిస్థితి.

అతడు వంటరిగా ఆలోచిస్తూ కూర్చున్నాడు.

ఉదయం నుంచి కనిపిస్తూనే వుంది ఆ అమ్మాయి. ఎవరి చిరునవ్వు కోసం తను పిచ్చి వాడిలా ఎదురు చూసే వాడో, ఎవరు కనిపిస్తే చాలని మేడ ఎక్కి ఎదురు చూసే వాడొ, ఎవరు మాట్లాడితే అన్నీ మరిచిపోయి పరవశించి వినే వాడో, ఎవరు కలల్లో కనపడితే చాలని రాని నిద్రకై ఎదురుచూసేవాడో, కలలో ఆమె కనపడాలని దేవుణ్ణి మొక్కుకుని నిద్రకు ఉపక్రమించేవాడో, రాని నిద్రని, కనలేని కలల్ని నిందించుకుంటూ ఉండిపోయేవాడో, సాక్షాత్తు ఆ కలల దేవత తన కండ్ల ముందరే తిరుగుతోంది.

తనతో చూపు కలిపే ప్రయత్నం చేస్తోంది ఉదయం నుంచి.

ఏదో మాట్లాడాలని చూస్తోంది పెళ్ళికి వచ్చినప్పటి నుంచి.

తన కలల్ని మరింత పెంచి తనకు ద్రోహం చేయలేడు. తనని కలిసి మాట్లాడి తనకు భవిష్యత్తు పట్ల మరిన్ని భ్రమలు కలిగించలేడు.

తన అసహాయ స్థితిని చెప్పినా తను వినే స్థితిలో లేదు. మన జీవితం మనిష్టం అంటుంది. మనిద్దరం ఒక్కటయ్యాక ఎవరూ ఏమీ అనలేరు కాస్తా ధైర్యం చేయి అంటోంది.

తనకు ధైర్యం లేక కాదు. తనను ఈ క్షణంలో కట్టుబట్టలతో తీసుకు పోయి పెళ్ళిచేసుకుని పోషించుకోగలడు, ఆ స్థైర్యం తనకుంది.

కాని తన తల్లిని బాధపెట్టే ఉద్దేశం తనకు ఏ కోశానా లేదు. ఈ అమ్మాయి గొప్పతనాన్ని తన తల్లి అర్థం చేసుకోలేక పోవటం తన దురదృష్టం. తనవాళ్ళు, ఆ అమ్మాయి తరపు వాళ్ళు అందరు ఆనందంగా ఒప్పుకుని పద్దతి ప్రకారం పెళ్ళి జరిగితే బాగుంటుంది కాని, అయిన వాళ్ళందరిని బాధపెట్టి తాము ఏమి బావుకుంటాం.

తనకు ఆమె అంటే ఇష్టం లేదని ఎవరయినా అంటే అంతకు మించి మూర్ఖత్వం ఇంకోటి వుండదు.

మేరే బస్ మే అగర్ కుఛ్ హోతా

తో, ఆంసూ తేరీ ఆంఖోం మే ఆనే న దేతా.

సారా దర్ద్ అకేలే సహ్ లేతా

తుఝొ మై ఘం కోయీ ఉఠానే న దేతా

(నాకేమాత్రం శక్తి ఉన్నా నీ కన్నుల్లో కన్నీరు రానీయను. నీ బాధ మొత్తం తీసేస్కుని నేనొక్కడినే భరించగలను, నీకే బాధని కలుగనివ్వను). శైలేంద్ర సింగ్ పాడిన పాట అప్రయత్నంగా గుర్తుకు వచ్చింది అతనికి.

నేస్తమా, నీవు నాగురించి బాధ పడకు. తలిదండ్రులను బాధించలేని నా అశక్తతని మన్నించు. నా ఏ నిర్ణయాన్ని కాదనలేదు వారు ఇంత వరకు. నా జీవితానికి సంబంధించిన అతి ముఖ్యమైన ఈ నిర్ణయాన్ని వారు హర్షించలేకపోవడం నాకు పిడుగుపాటుగా వుంది.

నేను నిన్ను మరువలేను.

వారిని ఒప్పించలేను. నా పరిస్థితి అడకత్తెరలో పోక చెక్కలాగ వుంది.

మొదట్లో నేననుకునే వాడ్నినీ కోసం ఎవరినయినా ఎదిరించగలనని. నీ కోసం ఎంత సాహసాలు అయినా చేయగలనని అనుకునే వాడిని అవన్నీ అపోహలు అని అర్థం అవుతోంది.

కానీ ఒకటి మాత్రం నిజం. నీవు లేని నాజీవితం అర్థ రహితం. ఈ రెండు నెలలుగా నేను పాటిస్తున్న మౌనం నాకు నరక సదృశ్యంగా వుంది. నన్ను నేను పరీక్షించుకున్నాను. నీవు లెకుండా బ్రతుకగలనా అని. అది అసాధ్యం అని అర్థం అయిపోయింది. ఒక్కో క్షణాన్ని ఒక్కో యుగంలా గడిపాను నిను చూడకుండా.

నేస్తమా చేదుగా వున్నా మాత్ర మింగకతప్పదు. భరించలేని ఈ ఎడబాటు ఇక నా జీవితం లో శాశ్వతం కాబోతోంది.

ఈ రోజు నువ్వు నాకనుల ముందరే కనిపిస్తున్నా మాట్లాడించాలని వున్నా మాట్లాడించలేకపోతున్నాను. నిన్ను మరచి పోతానని నాకు నేనే మాట ఇచ్చుకున్నాను.

ఇది నాకు ఏమాత్రం ఆనందకరం కాదు.

ఇది నాకు నరకంకన్నా తక్కువ ఏమి కాదు.

నా జీవితం ఎలా వుండబోతోందో నాకయితే ఏమీ అర్థం కావటం లేదు.

ఊగానే నీ పాటలో ఊయ్యాలై

ఉన్నానే ఈనాటికి నేస్తాన్నై

తానాలే చేసాను నేను నీ స్నేహం లో

ప్రాణాలే దాచావు నీవు నా మోహం లో

ఆనాటి నీ కళ్ళలో నా కళ్ళే
ఈనాటి నా కళ్ళలో కన్నీళ్ళే

ఉందా కన్నీళ్ళకు అర్ధం ఇన్నేళ్ళుగా వ్యర్థం చట్టందే రాజ్యమ్
సుక్కల్లే తోచావే ఎన్నెల్లే కాచావే ఏడ పోయావే★
(★ నిరీక్షణ చిత్రంలో కేజే జేసుదాస్ గానం – రచన ఆచార్య ఆత్రేయ)

నీవు ఎంత బాధపడి వుంటావో నేను ఊహించగలను. ఇంకా అవి మన పరిచయం అయిన కొత్తలు. ఎక్కడికి వెళుతున్నానో చెప్పి వెళ్ళాను. అప్పుడు నాలుగంటే నాలుగే రోజులు వెళ్ళాను. అప్పుడే వుండలేక పోయాం మనం ఒకరితో ఒకరు చూసుకోకుండా. నాకు తెలుసు ఈ రెండు నెలలు నీవు నరక యాతన అనుభవించి వుంటావు.

ఎందుకంటే అంతకంటే ఎక్కువ నరక యాతన నేను అనుభవించాను. నాకు తెల్సు ఆ బాధ.

కాని ఒకటి మాత్రం నిజం. మనవి కలవని దారులు. మనం ఎన్నటికీ కలవలేం అన్న సత్యం నాకు స్పష్టంగా బోధ పడింది. ఏ అద్భుతమో జరిగి నువ్వు,నేను కలిస్తే ఎంత బావుంటుంది అన్న ఆశ నాకూ వుంది.

కానీ మా అమ్మానాన్నల ఇష్టానికి వ్యతిరేకంగా నేను ఇప్పటిదాకా ఏ పని చేయలేదు. వాళ్ళు నేను చేసే పనులకు సంతోషపడి నన్ను అభినందించటమే నాకు అలవాటు. మొదటి సారిగా మా అమ్మ నా పని పట్ల అయిష్టాన్ని వ్యక్త పరచింది. నేను ఆమెని బాధించలేను. ఆమె మొహంలో దిగులుని, దుఃఖాన్ని నేను చూడలేను.

ఇక మనం ఎన్నటికి కలవలేక పోవచ్చు.

ఇవ్వాళ నిన్ను కనులారా చూసుకున్నాను. చాలు ఈ జన్మ కి ఈ అదృష్టం చాలు. నీతో మనసారా మాట్లాడాలని నా మనస్సంతా లాగేస్తున్నా కూడా నన్ను నేను నిలువరించుకుంటున్నాను. ఏదేని మాట్లాడాననుకో నా నిర్ణయం సడలి పోవచ్చు. అందుకే ఏమాటా మాట్లాడె ప్రయత్నం చేయలేదు. నన్ను అసహ్యించుకుంటున్నావు కదు. అసహ్యించుకో. ఇంకా అసహ్యించుకో. నన్ను ఏ మాత్రం ఇష్ట పడవద్దు. నన్ను ద్వేషించు. అలాగన్నా నన్ను మరచి పో. నీవయినా నీ జివితంలో ఆనందంగా వుండు. నాజీవితానికి ఇంతే అనుకుంటా.

అతనిలో ఆలోచనల ప్రవాహం సాగిపోతోంది.

నీవు నన్ను ఇంకా అసహ్యించుకునేలా చేసి నీ నుంచి దూరమవుతా.

పర్సు తీసుకుని అతనికి దగ్గరగా రాసాగింది ఆమె. ఆ పర్సులోనే దాచుకుంది ఆమె అతనికై వ్రాసి పెట్టుకున్న ఉత్తరం.

ఆమె ఒక్కో అడుగు దగ్గరగా వచ్చే కొద్ది అతనిలో కూడా ఆనందం కట్టలు తెంచుకొంటోంది. ఆమెని చూడకూడదు, ఆమెతో మాట్లాడకూడదు అని బలవంతం మీద తన్ని తాను నిగ్రహించుకుంటూ వస్తున్నాడు ఉదయం నుంచి.

ఆమె వచ్చి తనదైన సమ్మోహనకరమైన చిరునవ్వుతో పలకరిస్తే తానిక ఆగగలడా? ఆమెని మరచి పోవాలనే తన నిర్ణయానికి కట్టుబడి వుండటం సాధ్యమయ్యే పనేనా అప్పుడు.

ఏదో ఒకటి చేయాలి. అతని మెదడు నిండా ఇలా అర్ధరహితమైన అనారోగ్యకరమైన ఆలోచనలు కొనసాగుతున్నాయి.

అప్పుడు లేచాడు అతడు. ఆమె దగ్గరి దాకా వచ్చింది. అతని ఎదురుగా నిలబడి చిరునవ్వుతో "ఏయ్ మొద్దు ఎక్కడికి వెళ్ళావు ఇన్నాళ్ళు. నేనెంత కంగారు పడ్డాను తెలుసా?" అంటూ తన పర్సు తీయబోయింది.

అప్పుడు జరిగింది ఆ సంఘటన.

అతను విసురుగా ఎడం భుజాన్ని ఒడిసి పట్టుకుని 'నాతో రా చెబుతాను' అని విసురుగా ఆమెని జన సమూహానికి కాస్తా దూరంగ లాక్కెళ్ళాడు. చర చర మని లాక్కుంటూ అతను తీసుకు వెళుతుంటే ఆమెకి ఏమీ అర్ధం కాలేదు మొదట. "ఏయ్ వస్తున్నాను కద, ఎందుకు ఆ విసురు?" అంటు గోముగా విసుక్కుంది.

కళ్యాణమండపం ప్రవేశద్వారం దగ్గరకి చేరుకున్నారు. అతిథులకు ఆహ్వానం పలికి, పన్నీరు చిలకరించి, చేతిలో గులాబి పెట్టిన ఆహ్వాన బృందం భోజనానికి వెళ్ళింది. అక్కడి టేబుల్, చెయిర్స్ ఖాళీగా వున్నాయి. అక్కడ నిలబడి ఆమె జబ్బని అలాగే ఒడిసి పట్టుకుని స్పష్టమైన పదాల్తో ఇలా చెప్పాడు.

"నాకు నువ్వంటే అసహ్యం. నా దృష్టిలో నీవు బజారు ఆడవాళ్ళకన్నా నీచం. ఎందుకు నీతో స్నేహం చేశానో నాకే తెలియదు. నన్ను మరచిపో. నా వెంట పడకు. నీతో స్నేహం కొనసాగించే ఉద్దేశం నాకు ఎంతమాత్రం లేదు. నా జీవితం లో నేను చేసిన అతి పెద్ద పొరపాటు నీతో స్నేహం చేయటం"

అసహాయత, దుఃఖం అతనితో అలా పలికిస్తున్నాయి. ఆ మాటల్లో ఏ ఒక్కటీ అతడు మనసుతో అనటం లేదు. ఆమెని నొప్పించటానికి మాత్రమే అతను అంటున్నాడు.

ఆ అమ్మాయి కూడా చిన్నపిల్ల. సైకాలజీ లో 'ట్రాన్సాక్షనల్ ఎనాలిసిస్' పట్ల ఏ కొద్దిగా అవగాహన వున్నా కూడా అతనప్పుడు పసి పిల్లాడిలాంటి మనస్థత్వంతో మాట్లాడుతున్నాడు అని అర్ధం చేసుకోగలిగి వుండేది. అప్పుడు ఆమె అతని మాటల్ని పేరెంట్ స్టేట్ లో విని అతన్ని అర్ధం చేసుకోగలిగి వుండేది.

కానీ దురదృష్టం ఆమె అతని మాటల్ని యధాతథంగా అర్థం చేసుకుని దిగ్భ్రమ కి గురయ్యింది.

అతడి కళ్ళు ఎర్రగా మారాయి అలా మాట్లాడుతున్నప్పుడు. ఎర్రగా మారిన ఆ కండ్లలోంచి కన్నీరు ధారలుగా వస్తున్నాయి. మొహం జేవురించింది.

ఆమె అతడి వంకే చూస్తుండిపోయింది. అతని మాటలు ఒక్కొక్కటి పదునైన బాణం ములుకుల్లాగా తగులుతున్నాయి ఆమెకి. కాసేపటికి ఆమె చెవులు వినటం ఆగిపోయాయి. కనులు తెరుచుకునే వున్నాయి కానీ దృశ్యాల్ని చూడటం ఆపేశాయి. ఆమె కీ ఏమీ కనపడ్డం లేదు.

అవుదూడ కళ్ళలాంటి ఆమె పెద్ద కళ్ళు ఆ దిగ్భ్రమకి మరింత పెద్దవి అయ్యాయి. మొదట ఒక పల్చటి కన్నీటి తెర ఆమె కళ్ళంతా అలముకుంది. ఆ తర్వాత బొట బొట మని కన్నీటి బిందువులు ఆమె కనుకొలకుల నుండి సంతతధారగా జాలువారటం మొదలెట్టాయి.

తెరచిన పర్సు తెరచినట్టే వుండి పోయింది.

పర్సు లోపలి కాగితాల్ని పట్టుకున్న ఆమె సుకుమారమైన ఎర్రటి వేళ్ళు అలాగె ఉత్తరాన్ని ఒడిసి పట్టుకుని వుండిపోయాయి.

ఆమె భుజం పై అతడు పట్టు సడలించాడు.

వారిరువురికి అదే తొలి స్పర్శ. తెల్లటి సుకుమారమైన ఆమె భుజం ఎర్రగా కంది పోయి అతడి స్పర్శ తాలూకు ఆనవాళ్ళు కొన్ని రోజులు నిలిచిపోయాయి.

వారిద్దరి గుండెల్లో ఆ స్పర్శ తాలూకు వాతలు జీవితాంతం మిగిలిపోయాయి. వారి తొలి స్పర్శ ఆవిధంగా జీవితాంతం గుర్తుండిపోయేలా భీతావహంగా ఉండిపోయింది ఇరువురి మదిలో.

తాను అలా మాట్లాడగలనని అతడు అనుకోలేదు. ముందుగా అనుకుని మాట్లాడిన మాట ఒక్కటి కూడా లేదు వాటిలో.

చిన్న నాటి నుండి కూడా అతను ఎవర్నీ నొప్పించి ఎరుగడు. ఎవర్ని బాధపెట్టి ఎరుగడు. అతనికి విపరీతమైన కోపం వచ్చినా దుఃఖం కలిగినా తనను తాను హింసించుకునే వాడు. లేదా తనకు అత్యంత ప్రీతిపాత్రమైన బొమ్మల్ని, వస్తువులను ధ్వంసం చేసి ఆపై వాటి తాలూకు ముక్కల్ని ముందరేసుకుని భోరున విలపించేవాడు.

ఇప్పటి అతని ప్రవర్తన అంతకన్నా భిన్నంగా ఏమీ లేదు. కానీ ఇక్కడ వున్నది బొమ్మ కాదు, స్పందించి గాయపడే గుణం వున్న మనసున్న మనిషి.

అతని మీదనే ఆశలు పెట్టుకుని, ఆ ఆశలు భగ్నం అవటంతో ఆమె నిరుత్తరురాలయింది. ఆమె గొంతులోంచి ఏ మాటా పెగలలేదు.'అసలు తనకు మాటలు వచ్చు అన్నది కూడా మరచిపోయింది.

ఆమె నిస్సత్తువగా అక్కడి కుర్చీలో కూలబడి పోయింది.

అతడు వగరుస్తూ బయటికి వెళ్ళి పోయాడు.

అతిథులకు స్వాగతం పలికే వేదిక దగ్గర వారు ఒకరికి ఒకరు శాశ్వతంగా వీడ్కోలు పలుక్కోవటం కేవలం యాధృచ్చికం అనలేము. విధివ్రాత కూడా కావచ్చు.

రెఖావోంక ఖేల్ హై ముకద్దర్,

రేఖావోం సే మాత్ ఖారహే హో.

(హస్తరేఖలు మన జీవితాల్ని శాశిస్తాయి, హస్త రేఖలతోనే నీవు చావు దెబ్బలు తింటున్నావు సుమా)

జగ్‌జీత్ సింగ్ పాట ఎక్కడినుంచో వినిపిస్తోంది.

రైలు వేగంగా వెళుతూనే వుంది.

అప్పుడు సమయం దాదాపు తెల్లవారు ఝాము మూడు మూడున్నర అవుతూ వుంటుంది.

చెప్పటం ముగించిన సంతోష్ తెర తొలగించి మసక అద్దాల కిటికీ లోంచి బయటకు చూస్తుండి పోయాడు. అతని కండ్ల నిండా కన్నీరు నిండి వుంది.

అతడు డగ్గుత్తికతో చెప్పాల్సివచ్చింది చివరి వాక్యాలు.

నవ్య పరిస్థితి ఏమీ మెరుగ్గా లేదు. ఆమె కళ్ళ నుండి ఆగకుండా కన్నీరు ఉబుకుతోంది.

"ఏమిటంకుల్. చేజేతులా జీవితాన్ని నాశనం చేసుకున్నాడు ఆ కుర్రాడు. అతడికి ఏమయినా బుద్ధి వుందా" కఠినంగా అడిగేసింది.

'అసలు లేదు. అతడి ఆ అనాలోచిత నిర్ణయం ఎందరి జీవితాల పైనో బలమైన ముద్ర వేసింది"

"ఆ తర్వాత ఏమయింది అంకుల్?"

"సినిమా ఇక్కడితో ఆపేస్తే బాగుంటుందేమో. అని నా అభిప్రాయం.

అయినా నిజజీవితంలో ఏమి జరిగిందో చెబుతాను.

ఆ తర్వాత ఆమెకి ఆ బ్యాంకు కుర్రాడితో పెళ్ళయింది. అమె అంతే అయోమయ స్థితిలో మొగుడితో అత్తారింటికివెళ్ళిపోయింది.

ఆ అబ్బాయి తలితండ్రులు అతన్ని స్వంత ఊరికి తీసుకుపోయారు. తను చేసిన పనికి అతడు పశ్చాత్తాపంతో కుమిలి పోయాడు. ఆ వ్యధ కారణంగా అతను తీవ్రమైన డిప్రెషన్ లో కూరుకుపోయి, దాదాపు నాల్గు సంవత్సరాలు జీవచ్ఛవంగా గడిపాడు. అప్పటిదాకా అప్రతిహతంగా కొనసాగుతూ వస్తున్న అతని చదువు విచిత్రమైన మలుపు తిరిగింది. చివరి సంవత్సరం పరీక్షలలో అన్నీ పరీక్షలు బాగానే వ్రాశాడు , వాటిలో కూడా అతనికి రికార్డు స్థాయి మార్కులు వచ్చాయి. ఆ అమ్మయిని మాటలతో గాయం చేసిన తొలి రోజులు అవి. అతనికి ఆ రోజుల్లో ఒక రోజు వున్న మానసిక స్థితి మరొక రోజు వుండేది కాదు. చివరి రోజు ఫిజిక్స్ పరీక్ష బాగా వ్రాశాడు. పరీక్ష ఇంకో పదినిమిషాల్లో పూర్తవతుందనగ, హఠాత్తుగా తన సమాధాన పత్రాన్ని తానే చించేసుకుని, ఆ తర్వాత తన డిగ్రీని సైతం మరో మూడేండ్లు పూర్తి చేయకుండా, తనను తాను హింసించుకున్నాడు.

అతను ఆమెని మానసికంగా గాయపరచిన సంవత్సరానికి ఆ అమ్మాయికి పెళ్ళయింది.

ఆ సంవత్సర కాలంలో ఆ అబ్బాయి ఇంటి వారు వారిద్దరిని కలపటానికి చేయని ప్రయత్నం లేదు. కానీ అప్పటికే చేతులు కాలాక ఆకులు పట్టుకున్నట్టు అయింది"

"అతను డిప్రెషన్ లో నుంచి ఎలా బయట పడ్డాడు? ఇప్పుడు ఎక్కడ వున్నాడు? ఏమి చేస్తున్నాడు?" నవ్య ఆరా తీసింది.

"ఆన్ని డిప్రెషన్ లోంచి బయటకు వచ్చే ప్రయత్నాలు అవన్నీ ఒక గ్రంధం వ్రాయవచ్చు. జీవితంలొ సరిగ్గా ఎదిగి రావాల్సిన సమయంలో అతని జీవితం అలా అవటం ఆ తలితండ్రులకు ఎంత వ్యధ కలిగించిందో నీవు ఊహించగలవు.

ఆ తర్వాత ఒక ఆధ్యాత్మిక గురువు ద్వారా అతను ఊహించని విధంగా ఆ డిప్రెషన్ నుంచి బయట పడ్డాడు. ఆ తర్వాత ఇక అతను జీవితంలో వెను దిరిగి చూసుకోవాల్సిన అవసరం రాలేదు."

"అతను ఇప్పుడు ఏమి చేస్తున్నాడు? నవ్య ప్రశ్నించింది.

“అదృష్టవశాత్తూ అతనికి అనుకూలవతి అయిన అమ్మాయితో పెళ్ళి కుదిరింది. ఆమె కి పెళ్ళికి ముందరే ఏ విషయం దాచకుండా చెప్పేశాడు. ఆమె కూడా అతన్ని సహృదయంతో అర్ధం చేసుకుని అతని వెన్నంటి ఉంది. ఆమె అందించిన ప్రోత్సాహంతో తన కెరియర్ లో ముందుకు దూసుకుపోతున్నాడు. సైకాలజి రంగంలో విశేష కృషి చేసి ఎందరో యువతీ యువకులు జీవితాల్లో వెలుగు పంచుతున్నాడు. అతను తన జీవితాన్ని అంత ఛిన్నాభిన్నం చేసుకోవటానికి ప్రధాన కారణం అతనిలో సరి అయిన వ్యక్తిత్వ నిర్మాణం జరగకపోవటం. సమస్య ఎంత పెద్దదయినా కూర్చుని చర్చిస్తే తప్పక పరిష్కారం లబిస్తుంది. జీవితంలో చాలా సందర్భాలలో హృదయంతో కాక మెదడుతో ఆలోచించాల్సి వుంటుంది.

తను ఎన్ని సాధించినా, అతని మనసులో ఒక ములుకులా ఆమెని అవమానించానే అన్న బాధ పీడీస్తూనే వుంటుంది.

ఆ వేదన అతన్ని వెంటాడుతూనే వుంది. అదొక్కటే అతని జీవితంలోని ప్రధాన వేదన.

అతడి జీవితంలో ఒకే ఒక రిగ్రెట్, ఆ అమ్మాయిని అంత దారుణంగా అవమానించి వుండకూడదు అని. జీవితం ముగిసేలోగా ఆమెని ఒక్కసారి అయినా సరే కలిసి మనస్ఫూర్తిగా క్షమాపణలు చెప్పుకోవాలి అన్నది ఒక్కటే అతని తీరని కోరిక.

ఆ గిల్టీ ఫీలింగ్ వల్లనే అతడు తీవ్రమయిన డిప్రెషన్ కి లోనయ్యాడు. అతడు ఉద్దేశపూర్వకంగా చేసిన అవమానం కాదు అది. ఆమె చిరునామా కూడా అతనికి తెలియదు. ఆమె ఎక్కడ వుందో అతనికి తెలియదు.

ఆమె తారస పడితే ఆమె నోటి వెంబడి "క్షమించాను" అన్న మాటలు వినే వరకు అతనిలోని ఆ ఆత్మన్యూనతా భావం పూర్తిగా తొలగి పోదు"

చెప్పటం ముగించి, నవ్య వంక ఆప్యాయంగా చూస్తూ ఇలా అన్నాడు "చాలా సమయం గడిచిపోయిందమ్మా. నువ్వు అసలు విశ్రాంతి తీసుకోలేదు. కాసేపన్నా పడుకో అమ్మాయి"

"అలాగే అంకుల్. మీరు పడుకోండి. అంకుల్. నేను ఈ కథతో సినిమా తీయటం ఖాయం." అని ఉద్విగ్నతతో గట్టిగా అరిచి చెప్పింది ఆ అమ్మాయి ముసుగు తన్ని పడుకునే ముందు. ఆమె నిద్ర పోయే ప్రయత్నం చేస్తోంది కానీ నిద్ర రావట్లేదు.

ఆ కథలోని ఆర్ద్రత ఆమెని కంట తడిపెట్టించింది. అ కథ గురించే ఆలోచిస్తూ కళ్ళు మూసుకుంది.

అతడు విశ్రాంతిగా నడుం వాల్చాడు.

సికింద్రాబాద్ స్టేషన్.

ఇంకా పూర్తిగా తెల్లవారలేదు.

మంచు తెరల దుప్పట్లు నగరాన్ని కప్పేసి వున్నాయి. చలి వణికిస్తోంది. నగరం ఇంకా పూర్తి నిద్ర లేవలేదు.

రైలు నెమ్మదిగా ప్లాట్ ఫాం కొచ్చి ఆగింది. వీరి కంపార్ట్ మెంట్ ఆగిన దగ్గర ప్లాట్ ఫాం పై లైట్ల కాంతి పలుచగా వుంది. రైలు పూర్తి ఆగి ఆగకముందే సంతోష్ వాళ్ళ కార్ డ్రైవర్ కంపార్ట్మెంట్ లోనికి వచ్చేసి 'గుడ్ మార్నింగ్ సార్' అంటు గ్రీట్ చేశాడు.

లగేజి తీసుకుని గేట్ దగ్గరకి వెళ్ళి పోయాడు.

నవ్య తాలూకు లగేజి బ్యాగు అందుకున్నాడు సంతోష్. 'అయ్యో అంకుల్, మీకెందుకు శ్రమ' మొహమాట పడిపోయింది నవ్య.

మొదట నవ్య దిగింది రైలు పెట్టె లోంచి.

నవ్య కళ్ళు ఆశ్చర్యంతో పెద్దవయ్యాయి. తన కళ్ళని తానే నమ్మలేకపోయింది, తనని రిసీవ్ చేసుకోటానికి తన తల్లి వచ్చి నిలబడి వుంది.

"అమ్మా వాట్ ఎ సర్ప్రైజ్. ఇంత తెల్లవారి ఝామున నువ్వు వస్తావని ఊహించలేకపోయాను.. అయాం వెరి హాపీ" అంటూ తల్లిని కౌగిలించుకుంది నవ్య.

"అమ్మా మన సినిమాకి కథ దొరికింది అమ్మా. అందుకే ఆ సంతోషంలో నీకు రెండున్నర గంటల రాత్రి కథ మొత్తం ఫోన్లో చెప్పి విసిగించాను. ఇదిగో అమ్మా వీరే ఆ రచయిత సంతోష్" అతన్ని చూపిస్తూ చెప్పింది.

నెమ్మదిగా రైలు పెట్టె దిగాడు సంతోష్. ఆ మసక చీకటి, మంచు తెరల వల్ల వారు స్పష్టంగా కనిపించటం లేదు.

ఇంతలో టీవీ కెమెరాలతో మీడియా ప్రతినిధుల బృందం పరుగులు పెట్టుకుంటూ వచ్చారు నవ్య వైపు.

"కంగ్రాచులేషన్స్ నవ్య గారు. మీరు ప్రతిష్టాత్మక అవార్డు ఉపరాష్ట్రపతి చేతుల మీదుగా అందుకున్న శుభ సందర్భంగా ఇవే మా అభినందనలు"

వారు ఆమెని తీసుకెళ్ళి కాస్త ఎడంగా తాత్కాలికంగా ఏర్పాటు చేసిన ఓ చిన్ని స్టేజిపై నిలబెట్టి ప్రశ్నలు అడగటం ప్రారంభించారు.

"అమ్మా సంతోష్ అంకుల్తో మాట్లాడుతూ ఉండు. నేను వచ్చేస్తా"

నవ్య మీడియా ప్రతినిధుల బృందం వైపు వెళ్ళిపోబోతూ వారిని ఒకరికొకరికి పరిచయం చేసి వెళ్ళింది.

"ఏయ్ మొద్దు. బాగున్నావా?" ఆ గొంతు తనకు చిరపరిచితమే. బాగా శృతి చేసిన వీణ తీగెని అనుభవజ్ఞుడైన వైణికుడు మీటితే స్వరం పలికినట్లు పలికే కంఠధ్వని. రెండడుగులు ముందుకేస్తూ పలకరించింది ఆమె.

అప్పటి దాకా మసక చీకటిలో నిలుచుండిపోయిన ఆమె ఒక రెండడుగులు ముందుకు వేసి సంతోష్ ని చూస్తూ చిరునవ్వు నిండిన వదనంతో పలకరించింది.

ఇప్పుడు స్పష్టంగా కనిపిస్తోంది ఆమె. వయసు యాభై దాటుతున్నా ఆమెలోని ఆ తేజస్సు

చెక్కు చెదరలేదు. ప్రక్కనె ఆడ్వర్టైజ్మెంట్ కి ఏర్పాటు చేసిన హోర్డింగ్ తాలూకు

లెడ్ లైట్ల కాంతి ఆమె మీద ప్రతిఫలిస్తూ ఆమెకి కొత్త ఆకర్షణని కల్పిస్తోంది.

లేత గంధం రంగు కేరళ కాటన్ చీర , బంగారు రంగు అంచు తో ఆమె దివినుండి భువికి దిగిన దేవతలా వుంది. ఆమె వర్చస్సు మరింత ఇనుమడించింది ఇన్నేళ్ళలో.

జుత్తు వదులుగా ముడి వేసుకుంది. ఒకట్రెండు వెండి రంగు వెంట్రుకలు ఆమె నుదురు దగ్గర కనిపిస్తున్నాయి. రెండు చేతులకు నిండుగా ఎర్రటి మట్టి గాజులు,మెడలో నల్ల పూసల చైన్. చెవులకి చిత్రంగా ఊగుతున్న బుట్ట జూకాలు.

ఆమెనే చూస్తుండిపోయాడు.

అతను తన కళ్ళని తాను నమ్మలేక పోయాడు. తను చూస్తున్నది నిజమా కలా అతనికి అర్థం కావటం లేదు.

"ఏయ్ మొద్దు. నిన్నే. బాగున్నావా? నీవు నాకేమి క్షమాపణలు చెప్పాల్సిన పని లేదు. ఎందుకురా నీవు నాకు క్షమాపణలు చెప్పటం? నీవేం తప్పు చేశావు? నీవు అనుభవించిన సంఘర్షణ, నీవు అనుభవించిన వేదన ఆ పగ వాడికి కూడా వద్దు, నీవు ఎంత వత్తిడికి గురయ్యావో నాకు తెల్సు. నాకు నీ మీద ఎప్పుడు కోపం లెదు. నీకు అదే విషయం చెబుతూ అప్పుడు ఓ ఉత్తరం వ్రాసి పట్టుకొచ్చాను. నీవు నింపాదిగా వుంటేగా అది నీకు అందించే దానికి. నీ ఉద్రేకం నీ ఆవేశమే నీది ఆ రోజు. నాకు ఆ రోజు నిజంగా చాలా బాధ అయింది. ఇంచు మించు నేను చచ్చిపోయాననే అనుకున్నాను. ఆ వేదన పగవాడికి కూడా వద్దు. ఆ తర్వాత నీ కోణం లొ ఆలోచించటం తో నాకు నీమీద కోపం పూర్తిగా పోయింది. నీ జీవితంలో ఇంత అల్లకల్లోలానికి, ఇంత వేదనకి కారణం అయిన నన్ను నీవు క్షమిస్తావు కదూ" ఆమె అంది.

అతనికి ఇన్ని సంవత్సరాల నుంచి మోస్తున్న పెద్ద భారం దిగిపోయినట్టు అయింది.

ఆమెకి ఎన్నటికైనా క్షమాపణలు చెప్పాలి అనేది అతని ఆలోచన అంతే. ఆమె ఎదురుగా నిలబడి మాట్లాడుతూ వుంటే ఆ సంభ్రమంలో ఏమి మాట్లాడాలో కూడా తెలియనట్టు ఆమెనే చూస్తుండి పోయాడు.

అతని కళ్ళనిండా కన్నీళ్ళు. ఆమె కళ్ళని కప్పేస్తూ కన్నీటి తెరలు.

ఆమె ముందుకు కదిలి అతని చేతుల్ని మృదువుగా తన చేతుల్లోకి తీసుకుంటూ "నిజానికి నీకే నేను క్షమాపణలు చెప్పాలి. నీ జీవితంలో ఇంత అల్లకల్లోలానికి కారణం అయ్యాను. నన్ను క్షమిస్తావు కదూ!"

అలా అన్నాననుకుంది ఆమె. కానీ మాట పెగలలేదు. వారి కన్నీటి ప్రవాహంలో వారికి చూపు ఆనటం లేదు, ఉద్విగ్నతతో గొంతు పెగలడం లేదు.

ఆ జంటకి మాటలు అక్కరలేదు. వారి కన్నీళ్ళే భావాల్ని పంచుకుంటున్నాయి.

నవ్యతో దూరంగా మీడియా బృందం ఇంటర్వ్యూ కొనసాగుతోంది.

(సమాప్తం)

Post your comments